

Arrest

nr. 158 215 van 11 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Lahore. In 2004 zou u uw huidige echtgenoot, X hebben leren kennen. Jullie zouden hebben willen huwen, maar dit werd afgewezen door uw familie. Uw familie is immers wahabiet en uw schoonfamilie is sunniet. Bovendien komen jullie uit verschillende kasten en waar uw echtgenoot een aanhanger is van de politieke partij "Tehrek-e-Insaf", is uw familie aanhanger van de N- League. Bovendien was u al beloofd aan een andere man. In 2006 besloten jullie toch te trouwen en dit tegen de wil van uw ouders. U zou terug thuis zijn gaan wonen en jullie wisten jullie huwelijk verschillende jaren geheim te houden. In 2009 zou uw

schoonfamilie opnieuw uw familie benaderd hebben, ditmaal in het bezit van de huwelijksakte. Uw vader zou deze verscheurd hebben. Die avond zou uw echtgenoot ontvoerd zijn door uw familie met hulp van de politie. Hij zou gemarteld zijn. U zou ook geslagen zijn door uw familie. U zou vernomen hebben dat uw familie jullie beiden zou doden. U zou het huis ontvlucht zijn en jullie zouden een tijdje samengeleefd hebben. De politie zou uw echtgenoot echter zoeken en dit wegens een onbekend aantal klachten die tegen hem ingediend zouden zijn. Bovendien zouden jullie bedreigd zijn door de Taliban, die tegen jullie huwelijk was. In 2010 zou u met een studentenvisum naar Het Verenigd Koninkrijk vertrokken zijn. Later dat jaar zou uw echtgenoot beschoten zijn. Hierbij zou een vriend omgekomen zijn. In april 2011 zou uw echtgenoot ook naar het Verenigd Koninkrijk gereisd zijn. Met behulp van een Frans Schengenvisum reisden jullie naar België waar jullie op 26 oktober 2011 een asielaanvraag indienden. Hierna diende jullie ook een regularisatieaanvraag in. Uw dochter is in België geboren en u bent voor de tweede maal zwanger. Jullie zouden jullie identiteitskaarten en paspoorten in België verloren zijn. Ter ondersteuning van uw asielrelaas verwijst u naar de door uw echtgenoot neergelegde documenten. In uw dossier bevinden zich kopies van enkele pagina's uit uw paspoort en dit van uw echtgenoot.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Volgens uw verklaringen steunt u uw asielaanvraag op de door uw echtgenoot Atif Butt (1124106) aangehaalde motieven. Daar in hoofde van deze laatste een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, kan t.a.v. u evenmin gesteld worden dat u uw land van herkomst verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Zijn beslissing luidt als volgt:

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort, en dat u een visum heeft aangevraagd en verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. In het kader van uw asielaanvraag in België verklaarde u echter in eerste instantie voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van niets te weten (verslag DVZ 22/11/2011). Deze documenten die duidelijk naar uw en uw echtgenote haar verblijfsstatus in het Verenigd Koninkrijk verwezen, zegden u niets. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. Pas bij uw tweede gehoor voor de DVZ enkele jaren later gaf u aan dat de verstrekte gegevens correct waren en dat zowel u als uw echtgenote in het VK verbleven hadden. Deze zeer laattijdige herschrijving van de feiten doet geen afbreuk aan de initiële vaststelling van poging tot fraude. Dat jullie slecht advies volgden is geen verschooning. Ook dient vastgesteld dat u en uw echtgenote de door jullie gebruikte paspoorten nooit voorlegden aan het CGVS. Wat meer is, u verklaarde deze juist voordat uw asielaanvraag verder afgehandeld zou worden verloren te zijn. Dit neemt niet weg dat u deze zeer belangrijke identiteitsdocumenten vier jaar in uw bezit in België had zonder dat u deze aan de asieldiensten toonde. Dat u ze juist op tijd kwijt weet te spelen, versterkt enkel het vermoeden dat u niet wenst dat de Belgische overheden weet hebben van de inhoud. De mogelijkheid bestaat dan ook dat jullie paspoorten over nog meer visums en verblijfsrechten beschikte, elementen die u niet wil delen. Dit doet verder afbreuk aan uw algemene oprechtheid.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat volgens uw zus u gerepatrieerd zou kunnen worden. Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het

Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Ook dient hier nog opgemerkt dat u met een Frans Schengenvisum naar het Europese vasteland reisde, zonder dat u een asielaanvraag in Frankrijk indiende. Uw selectiviteit in het land dat uw asielaanvraag uiteindelijk mocht behandelen, breekt ten eerste het dringende karakter van uw nood aan bescherming en uw algemene oprechtheid af.

Bovenstaande elementen wijzen er reeds op dat uw nood aan bescherming niet oprecht is. De door u afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten bevestigen enkel dit vermoeden.

Zo beweerde u dat uw huwelijk (wat de oorsprong van uw probleem zou zijn) o.a. geweigerd werd daar u en uw echtgenote een andere religie aanhangen. U zou een sunniet zijn en uw echtgenote zou een wahabiet zijn (gehoorverslag CGVS p. 9, 10). U gevraagd wat wahabieten juist zijn, diende het antwoord schuldig te blijven. U er op gewezen dat wahabieten blijkens informatie ook sunnieten zijn, diende aan te geven dit niet te weten. Ook werd u er op gewezen dat gezien uw bewering dat uw schoonfamilie wahabieten zouden zijn, een strekking die bekend staat voor haar strikte interpretatie van de Islam, het uiterst bevreemdend zou zijn dat uw echtgenote, als dochter uit een gezin van wahabieten, mocht studeren, temeer wahabieten niet meteen bekend staan als aanhangers van vrouwenemancipatie. Ook uw echtgenote haar kennis over het wahabisme was uiterst beperkt ondanks haar bewering opgegroeid te zijn als wahabiet. Zo wist zij wel dat het hier om strenge mensen gaat, maar ze wist ook niet dat het een strekking binnen het sunnisme is en verdere verschillen tussen beide strekkingen kon ze ook niet duiden (gehoorverslag CGVS Atif Marium p. 4). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan jullie bewering tot verschillende religieuze strekkingen te behoren.

Deze vaststelling breekt meteen ook het geloof van uw vrees voor de Taliban af. U verklaarde dat zij in hun dreigbrief melding maakten van jullie verschillende religieuze achtergrond en hierdoor zouden ze jullie bedreigen. Echter dient hierover vooreerst opgemerkt te worden dat u voor de DVZ met geen woord repte over enig dreigement door de Taliban. U legde een dreigbrief voor, maar er kan geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit. Zo werd vooreerst vastgesteld dat er geen religieus verschil tussen u en uw vrouw bestaat, waardoor de Taliban ook geen dreigbrief diende te sturen. Ten tweede gaat het hier om een fotokopie, die steeds onderhevig kan zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, wat het geloof in de authenticiteit verder ondermijnt. Ten derde valt het op dat er een datum op deze dreigbrief staat. Een dreigbrief heeft echter geen nood aan een datum en bovendien is het weinig waarschijnlijk dat de Taliban gebruik zou maken van de westerse, gregoriaanse kalender, waar ze ook gebruik kunnen maken van de Islamitische hijri kalender. Uw vrees voor de Taliban is dan ook ongeloofwaardig.

Voorts verklaarde u dat u door de Pakistaanse autoriteiten vervolgd wordt in verschillende aanklachten, maar ook hier kan geen enkel geloof worden gehecht (gehoorverslag CGVS p. 5,6, 7). Zo dient vooreerst vastgesteld dat u voor de DVZ met geen woord repte over deze aanklachten tegen u. Ten tweede gaf u aan eigenlijk niet te weten hoeveel aanklachten er juist tegen u zouden bestaan. Hoewel u beweerde al lang te weten dat er meerdere aanklachten tegen u zouden bestaan, ondernam u bitter weinig om hierover meer te weten te komen. Zo zou u zelfs nooit de moeite genomen hebben om een advocaat te contacteren om aldus informatie over de aanklachten tegen u te bekomen. Toch beweerde u dat uw broer deze "FIR"s via een advocaat verkregen zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). U had deze persoon dan ook voor meer informatie kunnen contacteren. U wist dan ook niet van wat juist u allemaal aangeklaagd zou zijn, noch kon u zeggen hoe ver het op juridisch vlak zou staan met deze aanklachten. Uw bewering dat u veel stress heeft en dat een advocaat geld kost, is onvoldoende om uw totale gebrek aan initiatief te verklaren. Ten derde kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de authenticiteit van de door u neergelegde "FIR"s. Zo wist u vooreerst al niet op welke data ze opgesteld werden. Ten tweede gaat het hier om simpele fotokopies, die niet in staat zijn om de authenticiteit te waarborgen. Ten derde beschikken uw kopies niet over de nodige stempels van de uitvaardigende instanties. Ten vierde blijkt dat het voorgedrukte nummer op twee van uw "FIR"s "87490" is en op de derde slechts een nummer eerder, nl. "87489". Uit toegevoegde informatie blijkt echter dat elk district over een logboek aan voorgedrukte "FIR"s beschikt, waar bij elke "FIR" zijn eigen nummer heeft. Drie verschillende "FIR"s ingediend in drie verschillende politiebureaus in Lahore dienen dan ook drie verschillende nummers te hebben afhankelijk van hoever elk politiebureau staat in haar voorgedrukte formulieren. Dat u dan ook drie "FIR"s zou neerleggen waarvan twee hetzelfde nummer dragen en één een nummer eerder is quasi onmogelijk. Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen gaf u maar aan niet te weten of uw "FIR"s al dan niet authentiek zouden zijn, omdat de aanklachten vals zijn. Echter één van uw "FIR"s gaat over de moord op uw vriend. Hier staat u niet als beschuldigde maar als één van de slachtoffers vermeld. Niets stond u dan ook in de weg om hier een authentieke kopie van te verkrijgen, maar ook deze "FIR" heeft dezelfde vormgebreken als uw andere twee. Er kan dan ook niet anders dan geconcludeerd worden dat u uw relaas probeert te ondersteunen met niet- authentieke documenten. Tevens kan er geen geloof meer worden gehecht aan de moord op

uw vriend. Hierbij dient ook nog gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit lijkt dat alle soorten documenten vervalst kunnen worden in Pakistan. Tenslotte is het ook onwaarschijnlijk dat indien u door de Pakistaanse autoriteiten vervolgd werd in meerdere strafzaken u ongestraft met gebruik van uw eigen paspoort Pakistan kon verlaten. Ook de vaststelling dat u zich na aankomst in België zonder enige vrees voor mogelijke gevolgen tot uw ambassade wendde na de geboorte van uw dochter, wijst er op dat u geen vrees voor vervolging door uw autoriteiten dient te koesteren.

Tenslotte haalde u een vrees voor uw schoonfamilie aan. Hieraan kan echter gezien de algemene ongeloofwaardigheid van uw beweringen, maar weinig geloof meer worden gehecht. Uw bewering dat uw schoonfamilie over politieke invloed zou beschikken kan ook niet overtuigen. Zo verklaarde u dat haar vader bij één of ander comité betrokken was, maar u wist niet welk (gehoorverslag CGVS p. 12). Uw echtgenote kon zelfs de volledige naam van de partij waartoe haar vader, broer en ex-verloofde toe zouden behoren, niet geven (gehoorverslag CGVS Atif Marium p.4). U beweerde dat uw schoonfamilie behoort tot de regerende partij in Pakistan. Dit komt inderdaad overeen met de huidige situatie in Pakistan, maar toen uw problemen in 2009 begonnen was dit zeker niet het geval. Niets stond u dan ook in de weg om uw problemen indertijd bij de autoriteiten te melden. Dat u dit niet deed, wijst er nogmaals op dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen vrees. Uw eigen politieke profiel was niet van die aard dat ze opviel; u gaf zelf aan gewoon een van de duizenden aanhangers te zijn van een legale politieke partij in Pakistan.

Voorts probeerde u uw vrees te ondersteunen mits het voorleggen van verschillende krantenartikels. Ook hier kan om verschillende redenen geen geloof worden gehecht. Zo gaat het vooreerst enkel om kopies van een pagina en niet om de volledige kranten. Gezien kopies onderhevig kunnen zijn aan knippen plakwerk, kunnen ze geen zekerheid bieden over de authenticiteit. Ten tweede valt het artikel dat steeds over u handelt zelfs op zwart- wit kopies meteen op daar het over andere grijstinten beschikt. Met andere woorden; het lijkt het zeer sterk op dat deze artikels er later aan werden toegevoegd. Ten derde dient er op toegevoegde informatie gewezen te worden waaruit blijkt dat men tegen betaling eender wat kan laten publiceren in Pakistaanse kranten. In dit licht kan tenslotte ook uw medische attest betwijfeld worden. Opnieuw gaat het hier enkel over een kopie. Bovendien werd deze recent in het Engels opgesteld wat een gesolliciteerde indruk wekt. Ook is het opvallend dat deze arts nog uw datum van behandeling van bijna zes jaren kan achterhalen, daar waar u zelf de grootste moeite heeft om deze datum aan te geven. Wat meer is; u had er de grootste moeite mee om enige datum aan te geven. U verklaarde het niet meer goed te weten en daarom had u alle data opgeschreven. Dat u niet in staat was om zonder op dit papier te kijken, ook maar bij benadering de data te geven waarop u problemen kende, wijst duidelijk op het vanbuiten geleerde karakter en daarom de ongeloofwaardigheid van uw relaas (gehoorverslag CGVS p. 2).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar

u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De in uw dossier teruggevonden kopies van enkele pagina's uit jullie paspoorten en verblijfspapieren in het VK, kunnen aanvaard worden, net als uw studiedocumenten, werkervaringscertificaat en huwelijksakte. Het Belgische pv wijst er enkel op dat u het verlies van identiteitsdocumenten heeft aangegeven. Het Belgische medische attest kan niet aanvaard worden als ondersteuning van uw asielaanvraag en dit daar uw relaas volledig ongeloofwaardig is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, de heer A.B. Zij roept geen eigen motieven in. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 158 214 van 11 december 2015 aan verzoeksters echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 1 van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet

vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoeker asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: "Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort, en dat u een visum heeft aangevraagd en verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. In het kader van uw asielaanvraag in België verklaarde u echter in eerste instantie voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van niets te weten (verslag DVZ 22/11/2011). Deze documenten die duidelijk naar uw en uw echtgenote haar verblijfsstatus in het Verenigd Koninkrijk verwezen, zegden u niets. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. Pas bij uw tweede gehoor voor de DVZ enkele jaren later gaf u aan dat de verstrekte gegevens correct waren en dat zowel u als uw echtgenote in het VK verbleven hadden. Deze zeer laattijdige herschrijving van de feiten doet geen afbreuk aan de initiële vaststelling van poging tot fraude. Dat jullie slecht advies volgden is geen verschooning. Ook dient vastgesteld dat u en uw echtgenote de door jullie gebruikte paspoorten nooit voorlegden aan het CGVS. Wat meer is, u verklaarde deze juist voordat uw asielaanvraag verder afgehandeld zou worden verloren te zijn. Dit neemt niet weg dat u deze zeer belangrijke identiteitsdocumenten vier jaar in uw bezit in België had zonder dat u deze aan de asieldiensten toonde. Dat u ze juist op tijd kwijt weet te spelen, versterkt enkel het vermoeden dat u niet wenst dat de Belgische overheden weet hebben van de inhoud. De mogelijkheid bestaat dan ook dat jullie paspoorten over nog meer visums en verblijfsrechten beschikte, elementen die u niet wil delen. Dit doet verder afbreuk aan uw algemene oprechtheid.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat volgens uw zus u gerepatrieerd zou kunnen worden. Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent

gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Ook dient hier nog opgemerkt dat u met een Frans Schengenvisum naar het Europese vasteland reisde, zonder dat u een asielaanvraag in Frankrijk indiende. Uw selectiviteit in het land dat uw asielaanvraag uiteindelijk mocht behandelen, breekt ten eerste het dringende karakter van uw nood aan bescherming en uw algemene oprechtheid af.

Bovenstaande elementen wijzen er reeds op dat uw nood aan bescherming niet oprecht is. De door u afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten bevestigen enkel dit vermoeden.

Zo beweerde u dat uw huwelijk (wat de oorsprong van uw probleem zou zijn) o.a. geweigerd werd daar u en uw echtgenote een andere religie aanhangen. U zou een sunniet zijn en uw echtgenote zou een wahabiet zijn (gehoorverslag CGVS p. 9, 10). U gevraagd wat wahabieten juist zijn, diende het antwoord schuldig te blijven. U er op gewezen dat wahabieten blijkens informatie ook sunnieten zijn, diende aan te geven dit niet te weten. Ook werd u er op gewezen dat gezien uw bewering dat uw schoonfamilie wahabieten zouden zijn, een strekking die bekend staat voor haar strikte interpretatie van de Islam, het uiterst bevreemdend zou zijn dat uw echtgenote, als dochter uit een gezin van wahabieten, mocht studeren, temeer wahabieten niet meteen bekend staan als aanhangers van vrouwenemancipatie. Ook uw echtgenote haar kennis over het wahabisme was uiterst beperkt ondanks haar bewering opgegroeid te zijn als wahabiet. Zo wist zij wel dat het hier om strenge mensen gaat, maar ze wist ook niet dat het een strekking binnen het sunnisme is en verdere verschillen tussen beide strekkingen kon ze ook niet duiden (gehoorverslag CGVS A.(...) M.(...) p. 4). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan jullie bewering tot verschillende religieuze strekkingen te behoren.

Deze vaststelling breekt meteen ook het geloof van uw vrees voor de Taliban af. U verklaarde dat zij in hun dreigbrief melding maakten van jullie verschillende religieuze achtergrond en hierdoor zouden ze jullie bedreigen. Echter dient hierover vooreerst opgemerkt te worden dat u voor de D VZ met geen woord repte over enig dreigement door de Taliban. U legde een dreigbrief voor, maar er kan geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit. Zo werd vooreerst vastgesteld dat er geen religieus verschil tussen u en uw vrouw bestaat, waardoor de Taliban ook geen dreigbrief diende te sturen. Ten tweede gaat het hier om een fotokopie, die steeds onderhevig kan zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, wat het geloof in de authenticiteit verder ondermijnt. Ten derde valt het op dat er een datum op deze dreigbrief staat. Een dreigbrief heeft echter geen nood aan een datum en bovendien is het weinig waarschijnlijk dat de Taliban gebruik zou maken van de westerse, gregoriaanse kalender, (...). Uw vrees voor de Taliban is dan ook ongeloofwaardig.

Voorts verklaarde u dat u door de Pakistaanse autoriteiten vervolgd wordt in verschillende aanklachten, maar ook hier kan geen enkel geloof worden gehecht (gehoorverslag CGVS p. 5,6, 7). Zo dient vooreerst vastgesteld dat u voor de DVZ met geen woord repte over deze aanklachten tegen u. Ten tweede gaf u aan eigenlijk niet te weten hoeveel aanklachten er juist tegen u zouden bestaan. Hoewel u beweerde al lang te weten dat er meerdere aanklachten tegen u zouden bestaan, ondernam u bitter weinig om hierover meer te weten te komen. Zo zou u zelfs nooit de moeite genomen hebben om een advocaat te contacteren om aldus informatie over de aanklachten tegen u te bekomen. Toch beweerde u dat uw broer deze "FIR"s via een advocaat verkregen zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). U had deze persoon dan ook voor meer informatie kunnen contacteren. U wist dan ook niet van wat juist u allemaal aangeklaagd zou zijn, noch kon u zeggen hoe ver het op juridisch vlak zou staan met deze aanklachten. Uw bewering dat u veel stress heeft en dat een advocaat geld kost, is onvoldoende om uw totale gebrek aan initiatief te verklaren. Ten derde kan er geen enkele geloof worden gehecht aan de authenticiteit van de door u neergelegde "FIR"s. Zo wist u vooreerst al niet op welke data ze opgesteld werden. Ten tweede gaat het hier om simpele fotokopies, die niet in staat zijn om de authenticiteit te waarborgen. Ten derde beschikken uw kopies niet over de nodige stempels van de uitvaardigende instanties. Ten vierde blijkt dat het voorgedrukte nummer op twee van uw "FIR"s "87490" is en op de derde slechts een nummer eerder, nl. "87489". Uit toegevoegde informatie blijkt echter dat elk district over een logboek aan voorgedrukte "FIR"s beschikt, waar bij elke "FIR" zijn eigen nummer heeft. Drie verschillende "FIR"s ingediend in drie verschillende politiebureaus in Lahore dienen dan ook drie verschillende nummers te hebben afhankelijk van hoever elk politiebureau staat in haar voorgedrukte formulieren. Dat u dan ook drie "FIR"s zou neerleggen waarvan twee hetzelfde nummer dragen en één een nummer eerder is quasi onmogelijk. Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen gaf u maar aan niet te weten of uw "FIR"s al dan niet authentiek zouden zijn, omdat de aanklachten vals zijn. Echter één van uw "FIR"s gaat over de moord op uw vriend. Hier staat u niet als beschuldigde maar als

één van de slachtoffers vermeld. Niets stond u dan ook in de weg om hier een authentieke kopie van te verkrijgen, maar ook deze "FIR" heeft dezelfde vormgebreken als uw andere twee. Er kan dan ook niet anders dan geconcludeerd worden dat u uw relaas probeert te ondersteunen met niet- authentieke documenten. Tevens kan er geen geloof meer worden gehecht aan de moord op uw vriend. Hierbij dient ook nog gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit lijkt dat alle soorten documenten vervalst kunnen worden in Pakistan. Tenslotte is het ook onwaarschijnlijk dat indien u door de Pakistaanse autoriteiten vervolgd werd in meerdere strafzaken u ongestraft met gebruik van uw eigen paspoort Pakistan kon verlaten. Ook de vaststelling dat u zich na aankomst in België zonder enige vrees voor mogelijke gevolgen tot uw ambassade wendde na de geboorte van uw dochter, wijst er op dat u geen vrees voor vervolging door uw autoriteiten dient te koesteren.

Tenslotte haalde u een vrees voor uw schoonfamilie aan. Hieraan kan echter gezien de algemene ongeloofwaardigheid van uw beweringen, maar weinig geloof meer worden gehecht. Uw bewering dat uw schoonfamilie over politieke invloed zou beschikken kan ook niet overtuigen. Zo verklaarde u dat haar vader bij één of ander comité betrokken was, maar u wist niet welk (gehoorverslag CGVS p. 12). Uw echtgenote kon zelfs de volledige naam van de partij waartoe haar vader, broer en ex- verloofde toe zouden behoren, niet geven (gehoorverslag CGVS Atif Marium p.4). U beweerde dat uw schoonfamilie behoort tot de regerende partij in Pakistan. Dit komt inderdaad overeen met de huidige situatie in Pakistan, maar toen uw problemen in 2009 begonnen was dit zeker niet het geval. Niets stond u dan ook in de weg om uw problemen indertijd bij de autoriteiten te melden. Dat u dit niet deed, wijst er nogmaals op dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen vrees. Uw eigen politieke profiel was niet van die aard dat ze opviel; u gaf zelf aan gewoon een van de duizenden aanhangers te zijn van een legale politieke partij in Pakistan.

Voorts probeerde u uw vrees te ondersteunen mits het voorleggen van verschillende krantenartikels. Ook hier kan om verschillende redenen geen geloof worden gehecht. Zo gaat het vooreerst enkel om kopies van een pagina en niet om de volledige kranten. Gezien kopies onderhevig kunnen zijn aan knippen plakwerk, kunnen ze geen zekerheid bieden over de authenticiteit. Ten tweede valt het artikel dat steeds over u handelt zelfs op zwart- wit kopies meteen op daar het over andere grijstinten beschikt. Met andere woorden; het lijkt het zeer sterk op dat deze artikels er later aan werden toegevoegd. Ten derde dient er op toegevoegde informatie gewezen te worden waaruit blijkt dat men tegen betaling eender wat kan laten publiceren in Pakistaanse kranten. In dit licht kan tenslotte ook uw medische attest betwijfeld worden. Opnieuw gaat het hier enkel over een kopie. Bovendien werd deze recent in het Engels opgesteld wat een gesolliciteerde indruk wekt. (...).De in uw dossier teruggevonden kopies van enkele pagina's uit jullie paspoorten en verblijfspapieren in het VK, kunnen aanvaard worden, net als uw studiedocumenten, werkervaringscertificaat en huwelijksakte. Het Belgische pv wijst er enkel op dat u het verlies van identiteitsdocumenten heeft aangegeven. Het Belgische medische attest kan niet aanvaard worden als ondersteuning van uw asielaanvraag en dit daar uw relaas volledig ongeloofwaardig is."

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Het argument dat verzoeker werd geadviseerd niet te vertellen dat zij in het Verenigd Koninkrijk hadden verbleven en geen asiel aan te vragen in het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk omdat hem werd verteld dat zijn "papieren" zouden worden afgenomen, verschoont verzoekers houding niet. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zowel in het Verenigd Koninkrijk als in Frankrijk geen asiel aanvroeg, is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken. De stelling slecht advies te hebben gevolgd, biedt dan ook geen verschoning. Verzoeker is immers zelf verantwoordelijk voor de daden die hij al dan niet stelt.

Waar verzoeker erop wijst dat hij en zijn echtgenote tot verschillende religieuze strekkingen behoren, dat hij de familie van zijn vrouw nooit heeft ontmoet en zijn echtgenote hem vertelde over haar familie

met name dat haar vader erg streng is, haar wil laten trouwen met de zoon van diens broer en zij beide een beperkt kennis hebben van de verschillende stromingen binnen de islam, kan verzoeker niet vergoelijken dat hij niet nader kan uiteenzetten wat wahabieten juist zijn.

Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker, die stelde dat zijn huwelijk dat aan de basis van zijn vlucht ligt onder andere werd geweigerd omwille van het gegeven dat hij en zijn echtgenote een andere religie aanhangen (stuk 5a, gehoorverslag, p. 10, 11) en dit aspect volgens verzoeker zelfs in de neergelegde dreigbrief van de taliban vermeld wordt en de reden vormt waarom hij moet worden vermoord (stuk 5a, gehoorverslag, p. 8, 10), niet nader kan uiteenzetten wat wahabieten juist zijn. Zelfs wanneer verzoeker erop werd gewezen dat wahabieten blijkens informatie ook sunnieten zijn, diende hij aan te geven dit niet te weten (stuk 5a, gehoorverslag, p. 10)

Ook de kennis van verzoekers echtgenote over het wahabisme was uiterst beperkt ondanks haar bewering opgegroeid te zijn als wahabiet. Zo wist zij wel dat het hier om strenge mensen gaat, maar ze wist ook niet dat het een strekking binnen het sunnisme is en kon verdere verschillen tussen beide strekkingen ook niet duiden (stuk 5b gehoorverslag, p. 4). Waar verzoeker aangeeft dat zij beter op de hoogte was van het wahabisme en geen enkele intentie had om zich in deze stroming te verdiepen en zich hiertegen zelfs afzette omdat haar vrijheid dermate werd beperkt, wordt haar onwetendheid niet verklaard. Het is immers niet aannemelijk dat iemand die opgroeit in een gezin van wahabieten, ongeacht of zij zich hier al dan niet tegen afzet, een kennis heeft die dermate beperkt is.

De Raad ziet niet in op welke wijze het argument dat zij kon studeren dankzij haar moeder en dat haar zussen jaloers waren de vaststelling in de bestreden beslissing kan weerleggen. Gelet op de informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit de houding ten aanzien van vrouwen binnen het wahabisme blijkt, is het niet aannemelijk dat verzoekers echtgenote kan afstuderen aan een universiteit wanneer haar vader tegen deze studies gekant is en verzoekers echtgenote zelf aangeeft dat zij uit een uiterst strenge wahabi familie komt (stuk 5b, gehoorverslag, p.4). Dat zij kon afstuderen, zij het met veel moeite, enkel en alleen omdat zij de steun van haar moeder genoot, is dan ook niet geloofwaardig.

Met het argument dat verzoeker niet de verantwoordelijke is van de brief van de taliban en daarom niet kan antwoorden waarom bepaalde zaken wel en andere niet in de brief staan opgelijst, kan verzoeker geen afbreuk doen aan de concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot deze dreigbrief in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat deze brief een authentiek stuk zou zijn. Gelet op de voormelde pertinente vaststellingen is verzoekers vrees voor de taliban ongeloofwaardig. Waar verzoeker opmerkt dat de vaststelling dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de brief hem niet kan worden tegengeworpen omdat het bekend is dat bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken het verhaal tot een zeer summiere samenvatting moet worden beperkt en dat werd meegedeeld hij later de mogelijkheid kreeg om alle details toe te lichten, verschoont hij de gedane vaststelling niet. Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element, zijnde de dreigbrief van de taliban, niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielpcedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielaanvraag zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielpcedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Waar verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot de neergelegde FIR's herhaalt verschoont noch weerlegt hij de concrete gedane vaststellingen in de bestreden beslissing. Hierin werd terecht het volgende gesteld: "Voorts verklaarde u dat u door de Pakistaanse autoriteiten vervolgd wordt in verschillende aanklachten, maar ook hier kan geen enkel geloof worden gehecht (gehoorverslag CGVS p. 5,6, 7). Zo dient vooreerst vastgesteld dat u voor de DVZ met geen woord repte over deze aanklachten tegen u. Ten tweede gaf u aan eigenlijk niet te weten hoeveel aanklachten er juist tegen u zouden bestaan. Hoewel u beweerde al lang te weten dat er meerdere aanklachten tegen u zouden bestaan, ondernam u bitter weinig om hierover meer te weten te komen. Zo zou u zelfs nooit de moeite genomen hebben om een advocaat te contacteren om aldus informatie over de aanklachten tegen u te bekomen. Toch beweerde u dat uw broer deze "FIR"s via een advocaat verkregen zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). U had deze persoon dan ook voor meer informatie kunnen contacteren. U wist dan ook niet van wat juist u allemaal aangeklaagd zou zijn, noch kon u zeggen hoe ver het op

juridisch vlak zou staan met deze aanklachten. Uw bewering dat u veel stress heeft en dat een advocaat geld kost, is onvoldoende om uw totale gebrek aan initiatief te verklaren. Ten derde kan er geen enkele geloof worden gehecht aan de authenticiteit van de door u neergelegde "FIR"s. Zo wist u vooreerst al niet op welke data ze opgesteld werden. Ten tweede gaat het hier om simpele fotokopies, die niet in staat zijn om de authenticiteit te waarborgen. Ten derde beschikken uw kopies niet over de nodige stempels van de uitvaardigende instanties. Ten vierde blijkt dat het voorgedrukte nummer op twee van uw "FIR"s "87490" is en op de derde slechts een nummer eerder, nl. "87489". Uit toegevoegde informatie blijkt echter dat elk district over een logboek aan voorgedrukte "FIR"s beschikt, waar bij elke "FIR" zijn eigen nummer heeft. Drie verschillende "FIR"s ingediend in drie verschillende politiebureaus in Lahore dienen dan ook drie verschillende nummers te hebben afhankelijk van hoever elk politiebureau staat in haar voorgedrukte formulieren. Dat u dan ook drie "FIR"s zou neerleggen waarvan twee hetzelfde nummer dragen en één een nummer eerder is quasi onmogelijk. Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen gaf u maar aan niet te weten of uw "FIR"s al dan niet authentiek zouden zijn, omdat de aanklachten vals zijn. Echter één van uw "FIR"s gaat over de moord op uw vriend. Hier staat u niet als beschuldigde maar als één van de slachtoffers vermeld. Niets stond u dan ook in de weg om hier een authentieke kopie van te verkrijgen, maar ook deze "FIR" heeft dezelfde vormgebreken als uw andere twee. Er kan dan ook niet anders dan geconcludeerd worden dat u uw relaas probeert te ondersteunen met niet-authentieke documenten. Tevens kan er geen geloof meer worden gehecht aan de moord op uw vriend. Hierbij dient ook nog gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit lijkt dat alle soorten documenten vervalst kunnen worden in Pakistan. Tenslotte is het ook onwaarschijnlijk dat indien u door de Pakistaanse autoriteiten vervolgd werd in meerdere strafzaken u ongestraft met gebruik van uw eigen paspoort Pakistan kon verlaten. Ook de vaststelling dat u zich na aankomst in België zonder enige vrees voor mogelijke gevolgen tot uw ambassade wendde na de geboorte van uw dochter, wijst er op dat u geen vrees voor vervolging door uw autoriteiten dient te koesteren. Waar verzoeker benadrukt dat hij duidelijk heeft aangegeven dat het om valse FIR's gaat, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over deze aanklachten tegen hem, dat hij niet weet hoeveel aanklachten er juist tegen hem zouden bestaan en dat hij hoewel hij beweerde al lang te weten dat er meerdere aanklachten tegen hem zouden bestaan, bitter weinig ondernam om hierover meer te weten te komen waardoor hij dan ook niet wist van wat juist hij allemaal aangeklaagd zou zijn, noch kon hij zeggen hoe ver het op juridisch vlak zou staan met deze aanklachten. Ook werd vastgesteld dat één van de FIR's gaat over de moord op zijn vriend, waarin verzoeker niet als beschuldigde is opgenomen, maar als één van de slachtoffers. Niets stond verzoeker dan ook in de weg om hier een authentieke kopie van te verkrijgen, maar ook deze "FIR" heeft dezelfde vormgebreken als de andere twee. Hierbij dient ook nog gewezen te worden op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie waaruit lijkt dat alle soorten documenten vervalst kunnen worden in Pakistan. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden dat ongeacht de authenticiteit van deze FIR's hij geconfronteerd werd met vervolging. Uit verzoekers handelwijze blijkt een zodanige desinteresse in zijn persoonlijke situatie waarop zijn vluchtelingenrechtelijke vrees is gebaseerd, dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas.

Dat verzoeker het feit dat hij ongestraft met gebruik van zijn eigen paspoort Pakistan kon verlaten, wijst aan het gegeven dat dit vermoedelijk te wijten is aan het feit dat de FIR's ogenschijnlijk vals zijn en minstens blijkt dat er geen melding was gemaakt van deze FIR's in de geconsulteerde databanken, moet worden opgemerkt dat dit slechts een veronderstelling van verzoeker is. Overigens moet worden opgemerkt dat indien deze FIR's vals zouden zijn en aldus niet vermeld staan in de databanken, verzoeker zeker niet aannemelijk kan maken dat hij door de Pakistaanse autoriteiten daadwerkelijk vervolgd wordt.

Met de loutere verwijzing naar de door verzoeker afgelegde verklaringen en deze van zijn echtgenote omtrent de politiek en de politieke link van zijn schoonfamilie, weerlegt noch verschoont verzoeker de voormelde concrete vaststellingen dienaangaande. Het louter herhalen van enkele van zijn verklaringen volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker opmerkt dat in de bestreden beslissing geen inhoudelijke beoordeling wordt gemaakt van de krantenartikels, gaat hij voorbij aan de pertinente vaststelling dat het enkel om kopieën van een pagina gaat en niet om de volledige kranten, dat het artikel dat steeds over verzoeker handelt over andere grijsinten beschikt waardoor het er zeer sterk op lijkt dat deze artikels er later aan werden

toegevoegd en dat er uit de aan het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat men tegen betaling eerder wat kan laten publiceren in Pakistaanse kranten.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met hierbij gevoegd twee originele kranten. Het betreft volgens verzoeker een origineel krantenartikel uit 2009 en 2013 waaruit blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote vermist zijn en er informatie gevraagd wordt tegen een beloning.

De twee door verzoeker neergelegde kranten behelzen telkenmale vier pagina's.

Het krantenartikel dat op verzoeker en zijn echtgenote betrekking heeft staat telkens op de vierde pagina van elke krant. De Raad kan echter vaststellen dat de pagina's twee en drie van deze twee kranten identiek hetzelfde zijn. Aangezien de kranten respectievelijk dateren van 2009 en 2013 is het niet aannemelijk dat de inhoud van deze twee pagina's exact hetzelfde zijn. Dit maakt dan ook dat deze krantenartikelen elke bewijswaarde ontberen en verzoeker en zijn echtgenote er niet voor terugdeinzen de autoriteiten te misleiden.

Bij de aanvullende nota wordt eveneens het origineel gevoegd van het medisch attest dat verzoeker reeds neerlegde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad stelt vast dat het om een gesolliciteerd document gaat, waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert.

Bij de aanvullende nota wordt tevens een artikel gevoegd waaruit zou blijken dat verschillende familieleden van verzoekers echtgenote "kandidaat" zijn voor Muslim League, dat nog steeds aan de macht is. De Raad ziet niet in op welke wijze een dergelijk artikel de concrete vaststellingen in hoofde van verzoeker zou kunnen weerleggen, noch is het bij machte om aan te tonen dat verzoeker gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker bij de aanvullende nota algemene informatie voegt over eremoorden moet worden opgemerkt dat de loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de voormelde concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratief dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing werd correct het volgende gesteld:

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige

aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.". Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Zij zijn pertinent en vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF